

HEIMIR

I. ÁR.

WINNIPEG, MAN. 22. NÓVEMBER 1904.

NR. 7.

Samkomukvæði

eftir

ÞORSTEIN ERLINGSSON

Fyrst málþing um landsmál er leiðinda stund,
sem lokkar oss nauðuga saman,
við höfum það svona, við förum á fund
að fá okkur smámeyja gaman.
Hún náttúra' er lýmsk og laumast enn;
hún laðar í flokk bæði snígla og menn.

Það er kannske markið, að mynda' á oss skel;
en meðan við að henni vinnum,
þá gæti það farið oss frændunum vel,
að finnast hér einstöku sinnum;
vér getum eins heitið á guð fyrir því,
að gefa oss kufung að felast í.

Ef hitt verður markið, að hrærast úr stað,
má hver annast það, sem hann veldur,
því aflinu veitir ei af fyrir það
né andlegu burðunum heldur.
Ef einhverjum virðist það of stór þraut,
er allt af svo lafhægt að stelast braut.

En lið það, sem einhuga leiðina fer,
það lítur svo merkileg undur;